

LEGAWIEC (1) *sb m*

Oba e oraz a jasne.

sg N legawiec (1). ◇ [I legawc(e)m.]

Sł stp brak, Cn s.v. legart, Linde XVI w.

1. *Len, próżniak, wałkoń; cubitor Mącz; cessator, piger, segnis, qui aetatem per ignaviam agit Cn: Cubitor, Legáwec. Mącz 70b; [Legáwec [piger] dla źimná orác niechćiał: będzie thedy lećie żebrał Leop Prov 20/4 (Linde)].*

2. *[Pies myśliwski, wyżeł, który po wytropieniu zwierzyny nie goni jej, lecz zalega, dając tym znać myśliwemu: IEft też na kuropatwy [...] drugi obyczaj łowienia łieciami niemałemi z pomoczą pła kthorego myśliwcy legawcem zową Cresc 1549 627.]*

Synonim: 1. leniwy.

Cf LEGART, 2. LEGAT, LEGAWY